

Een Helmonder in Liessel

Een helmonder in Liessel

Ronny van Lieshout

Copyright © 2017: Ronny van Lieshout

Vormgeving: Harm Koelewijn
Illustraties: Theo Coelen

ISBN: 9789402160703

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de schrijver.

Inhoud

1	Voorwoord.....	5
2	De trots van Liessel.....	7
2.1	The early days	8
2.2	Rens.....	11
2.3	De Kennismaking.....	13
2.4	Kermis.....	19
3	Competitie 1	22
4	De harde kern	49
5	Winterstop	58
6	Competitie	62
6.1	Daar gaat ons kampioenschap.....	84
7	Nawoord	97
8	Dankbetuigingen	99

1 Voorwoord

Dit is een verhaal dat draait om de vooroordelen binnen onze maatschappij. Het feit dat wij mensen een ander zo weinig respect betuigen, gebaseerd op een verleden of uiterlijk. Of misschien wel de uitstraling c.q. reputatie van een ander. Wat het ook is, maakt eigenlijk niet zoveel uit.

Wat je eraan kunt doen wel. Geef de ander een kans om te laten zien wat hij of zij te bieden heeft. Laat de ander zien dat je openstaat voor nieuwe ideeën of andere visies. Je hoeft niet meteen in discussie te gaan of je kont tegen de krib te zetten. Probeer samen tot een oplossing te komen en dan zal je zien dat de mogelijkheden groots kunnen zijn.

Ik liep al een tijdje rond om dit boek te schrijven omdat ik overal om me heen de bovenstaande constatering doe. Mensen die een ander veroordelen op facebook of zelfs in het openbaar en niet verscholen achter één of ander synoniem. Mensen die vechten om de cultuur van een ander te bekritisieren of te verdedigen. Mensen die alleen maar met zichzelf bezig zijn en geen notie hebben van wat er in een ander omgaat of wat er met een ander gebeurt. Allemaal zeer negatieve zaken die mij soms de kriebels bezorgen al was het alleen maar om het feit dat het kan leiden tot escalaties van een hogere macht die ik me eigenlijk niet voor wil stellen. En waarom? Omdat de één nu eenmaal anders is dan de ander en omdat normen en waarden niet meer bestaan. Omdat respect tegenwoordig een woord is wat opgezocht moet worden in het woordenboek en omdat mensen niet meer in staat zijn om samen te werken met iemand van een andere soort of religie. Ik kan het zo groot maken als je wilt maar veel belangrijker is wat ik meegemaakt heb en aan den lijve ondervonden, dat het niet zo hoeft te zijn. Dat mensen wel degelijk elkaar kunnen respecteren en waarderen. Dat mensen normen en waarden nog op waarde kunnen schatten en daar op een goede manier mee om kunnen gaan.

Een groter contrast tussen het dorpje Liessel en de beruchte stad Helmond is eigenlijk niet denkbaar. Het was dan ook een hele grote gok van het bestuur van Liessel om een trainer uit Helmond op de beloftes van Liessel te zetten maar het pakte precies zo uit zoals ze het wellicht voor ogen hebben gehad. De betweters van deze tijd uit Liessel, kregen sympathie voor de branieschopper uit Helmond en

samen werkten ze op een memorabele manier naar een passend slotstuk.

Een mooi voorbeeld dat vooroordelen illusies zijn, als je openstaat voor normen en waarden en opdient met een vleugje respect.

Daar gaat dit boek over.

Een Helmonder in Liessel.

2 De trots van Liessel

Daar zitten ze dan. De helden van Liessel. De trots van hun moeders en stille hoop in wat misschien wel de toekomst van het huidige Liessel 1 moet gaan worden, een taak die mij wel op het lijf geschreven is, ware het niet dat ik met een flinke jet lag kamp nadat ik in Gemert ben afgezwaaid met een vracht aan negatieve ervaringen. Niet dat ik ergens de vinger op de zere plek wil leggen maar het was een optelsom van negatieve ervaringen die mij het plezier in het opleiden van spelers een klein beetje ontnomen heeft. De grote vraag was of ik het nog wel kon.

Als motivator was ik altijd in staat om spelers naar ongekende hoogten te tillen maar de spelers van deze tijd willen niet meer getild worden. Het is een algemeen feit dat de huidige generatie liever met interactieve media bezig is dan met een leren bal, terwijl ondertussen de ouders en begeleiders de haren uit hun hoofd trekken om die spelers weer zover te krijgen dat ze interesse tonen in wat zon bal allemaal kan doen als je er op een goede manier mee omgaat en niet probeert te doen wat Messi doet op de ps2.

Niettemin had ik ontzettend veel tijd gestoken om te snappen waarom men tegenwoordig zo denkt en hoe ik daar het beste mee om kon gaan. Iemand binnen Gemert, die ik enorm ben gaan waarderen had een onderzoek gedaan naar de zogenaamde “generatie Z”. Dat onderzoek werd mij gepresenteerd en gaandeweg begon ik dat toe te passen. Voor Gemert was het te laat maar ik was nu wel beladen met een vracht aan informatie die ik zou kunnen toepassen in de toekomst. Iets waarvoor ik haar tot op de dag van vandaag nog steeds dankbaar voor ben, want ze heeft me een ervaring geschonken die ik mijn leven lang niet meer zal vergeten.

2.1 *The early days*

Vroeger trapte ik prullenbakken en waterzakken door de kleedkamer en schold ik om me heen alsof ik er zeker van wilde zijn dat ik niet in de hemel kwam met mijn gedrag. Wat een idioot denk ik nog weleens maar ja, als het werkt en je boekt resultaat dan doe je wat je moet doen. Een speler vertelde me weleens met een glimlach dat het precies was wat ze nodig hadden, dus liep ik weer als een stier door de kleedkamer en verwenste de tegenstander naar plekken waar je je ergste vijand nog niet heen stuurt en gaf ik iedereen op zijn donder die geen voldoende had gehaald tijdens de eerste helft. Vervolgens gooide ik de deur zo hard dicht dat menig voetbalkleedkamer nieuwe hengsels aan heeft moeten schaffen omdat de deur blokkeerde nadat mijn team op bezoek was geweest. Of beter gezegd nadat mijn team niet presteerde zoals ik dat wilde. En jaar in jaar uit werd ik kampioen en lachte iedereen uit die mij voor gek verklaarde of een of andere ziekte toewenste. Ik snoerde ouders de mond die in mijn optiek te veel vocabulaire uitspattingen vertoonden op het veld wat ik als mijn domein had toevertrouwd en deed ondertussen aan een stukje psyché analyse door mezelf wijs te maken dat ik mijn spelers het beste kon en dat iedereen zijn mond moest houden. Ik realiseer me nu dat ik mijn moeder (voorzitter van de jeugd) soms slapeloze nachten heb bezorgd met mijn recalcitrante gedrag. Ik deed namelijk ook niet echt aan imagowerving of personality want als we ergens op moesten komen draven voor een defilé of wat voor huldiging dan ook dan liep mijn moeder het liefste met een muts op die ze strak over de oren kon trekken als ik voorbijkwam. Honderden keren heeft ze gevraagd of ik me wilde gedragen maar ik kon het niet laten om de spot te drijven met defilés en andere hoogwaardigheid bezoeken. Bobo's en andere non voetbalkenners die vanachter hun bureau beleid bepalen maar zelf niet weten wat buitenspel is. Ik heb ooit als hoogtepunt van mijn gedrag een speler een ijSCO beloofd als deze de wandelstok van een KNVB preses wilde wegtrappen. Waar ging het toch allemaal over. Als ik nu terugkijk op die periode dan moet ik toegeven dat de mensen die mij aanraadden om de cursus jeugdvoetbaltrainer te gaan doen toch wel een beetje gelijk hadden want ik was behoorlijk onhandelbaar in die periode. Niet dat ik er erg veel geleerd heb want ik ging natuurlijk alleen voor het spelletje. De theorie nam ik met een korreltje zout en

tijdens de oefenvormen speelde ik alsof het kampioenschap op het spel stond. Ondertussen was ik zo eigenwijs als maar kon en ging ik aldoor in discussie met de betweters van de KNVB die het in mijn ogen allemaal een beetje te serieus namen en niet in staat waren om mijn gedachten te veranderen. Ik was immers meerdere malen kampioen geworden met een team wat ik van de grond had opgebouwd en waar in het begin alleen maar nederlagen werden behaald. Waar bovendien de opkomst harder groeide dan het ledenaantal van de Pvv. Toch haalde ik mijn diploma en raakte steeds meer gecharmeerd van het trainerschap. Het probleem was dat ik zelf nog zo graag tegen een balletje trapte dus toen ik de overstap maakte naar de senioren met mijn team heb ik me in alle bochten moeten wringen om dat te combineren.

Maar ik had een zeer succesvolle tijd afgesloten als jeugdtrainer. De overstap naar de senioren verliep niet minder vloeiend met wederom een aantal titels die ik bij kon schrijven op mijn palmaris, iets wat ik ondertussen als een formaliteit ging beschouwen. Mijn visie was helder en mijn methodiek was ontastbaar, zolang de resultaten daar waren. Ik hoef niet te vermelden dat de klad er uiteindelijk inkwam en ik pendelde tussen speler en trainer terwijl ik ondertussen steeds meer gefrustreerd raakte door wat er om me heen gebeurde met de nieuwe generaties en denkwijze van jonge spelers. Tot het moment dat ik iemand leerde kennen die me een boek gaf van een bekende waterpolo trainer. Ik heb dat in no time uitgelezen en ben verder gegaan met het verdiepen in de filosofie van het huidige trainers regime. Wat moest ik anders? Ik had geen keuze. Het was of dit of stoppen met datgene wat ik zo graag deed. En ik heb meerdere keren op het punt gestaan om er de brui aan te geven. Ik vond er niets meer aan en mijn methodes werkten niet meer. Als ik tegen een emmer schopte dan keken ze me aan met een uitdrukking van “wat een idioot”. En het resultaat was nihil. Als ik iets riep langs de lijn dan gaven mijn spelers aan dat ik mijn mond moest houden. Op de training boekte ik geen vooruitgang want de ene wilde vooruit en de ander wilde alleen wat dollen en plezier hebben met de ander.

Het moest wel anders. Of ik nu wilde of niet want op mijn manier ging het niet meer. Het zou alleen niet gaan gebeuren waar ik op dat moment was.

Ik had ondertussen toegezegd om Oranje Zwart onder mijn hoede te nemen omdat de trainer die er zat geen licentie had en eigenlijk niet goed wist hoe hij een ploeg moest trainen. Zelf dacht hij daar uiteraard